

Agatha Christie este cunoscută în întreaga lume drept „Regina crimei”. A scris 80 de romane polițiste și volume de povestiri, 19 piese de teatru (dintre care *Cursa de șoareci* este cea mai longevivă din istorie) și șase romane publicate sub pseudonimul Mary Westmacott.

Celebrul Hercule Poirot – cel mai cunoscut detectiv de la Sherlock Holmes – apare încă din primul roman al Agathe Christie, *Misterioasa afacere de la Styles*. Poirot și Miss Marple, bine-cunoscutul personaj imaginat de scriitoare, au devenit faimoși la nivel mondial și au făcut subiectul multor filme realizate pentru marele și micul ecran.

Agatha Christie a mai scris volume de nonficțiune, o autobiografie, dar și povestiri amuzante despre numeroasele expediții în care a participat alături de soțul ei, arheologul Max Mallowan.

A murit în 1976.

AGATHA
CHRISTIE

CEASUL RĂU
PE STRADA
HICKORY

Traducere din limba engleză de
IONEL PALADE

LITERA

București
2021

Hickory Dickory Dock

Agatha Christie

Hickory Dickory Dock Copyright © 1955 John Mallowan and Peter Mallowan.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the AGATHA CHRISTIE SIGNATURE are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and/or elsewhere.

All rights reserved

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Ceasul rău pe strada Hickory

Agatha Christie

Copyright © 2014, 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Lucia Popovici

Corector: Păunița Ana

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHRISTIE, AGATHA

Ceasul rău pe strada Hickory / Agatha Christie;

trad.: Ionel Palade. – București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7080-9

I. Palade, Ionel (trad.)

821.111

CAPITOLUL I

Hercule Poirot se încruntă.

– Domnișoară Lemon! strigă.

– Da, domnule Poirot?

– Sunt trei greșeli în această scrisoare!

Tonul lui dădea de înțeles că nu îi venea să creadă. Deoarece domnișoara Lemon, o femeie tare urâtă, dar eficientă, nu făcea niciodată greșeli. Nu era niciodată bolnavă, obosită, supărată sau neclară. Nici nu părea o femeie, de fapt, din toate punctele de vedere. Mai curând era o mașină: secretara perfectă. Știa totul, făcea față la orice. Îi organiza viața lui Hercule Poirot astfel încât și acesta funcționa ca o mașină. *Rigoarea și metoda* erau cuvintele lui de ordine de mulți ani. Cu ajutorul lui George, servitorul perfect, și al domnișoarei Lemon, secretara perfectă, ordinea și metoda domneau în viața sa. Avea tot ce își putea dori, deci nu avea de ce să se plângă.

Și totuși, în dimineața aceasta domnișoara Lemon făcuse trei greșeli dactilografiind o scrisoare cât se poate de simplă. Mai mult decât

atât, nici nu observase greșelile făcute. Inimagineabilul se întâmplase.

Hercule Poirot îi întinse documentul revoltător. Nu era enervat, ci pur și simplu uimit.

Acesta era unul dintre acele lucruri care nu păreau posibile, și totuși se întâmplase!

Domnișoara Lemon luă scrisoarea. O privi. Pentru prima oară în viața lui, Poirot o văzu roșind; un roșu urât și intens, care nu i se potrivea, îi coloră chipul până la rădăcinile părului cărunt.

- Vai de mine! exclamă ea. Nu îmi pot da seama cum de... De fapt, pot. Este din cauza surorii mele.

- A surorii dumneavoastră?

Încă un șoc: Poirot nu și-ar fi imaginat vreodată că domnișoara Lemon avea o soră! Nici tată, mamă sau chiar bunici.

Semăna atât de bine cu o mașină de mare precizie, încât ideea că ar fi avut sentimente, neliniști sau griji legate de familie părea chiar ridicolă. Era bine cunoscut faptul că, atunci când nu era la datorie, mintea și inima domnișoarei Lemon erau dedicate unui nou sistem de îndosariere ce urma să fie brevetat și să-i poarte numele.

- Surorii dumneavoastră? repetă Hercule Poirot plin de scepticism.

Domnișoara Lemon încuviință puternic.

- Da, spuse. Nu cred că v-am vorbit despre ea. Mai toată viața a stat în Singapore. Soțul ei lucra în industria cauciucului acolo.

Poirot dădu din cap în semn că înțelege. I se părea potrivit ca sora domnișoarei Lemon să-și fi petrecut mare parte din viață în Singapore. Pentru asta existau locurile precum Singapore. Surorile femeilor precum domnișoara Lemon se căsătoreau cu industriași din Singapore, astfel încât cele precum domnișoara Lemon să se poată dedica problemelor angajatorilor lor (și, desigur, inventării de noi sisteme de îndosariere, în momentele lor libere) cu o eficiență de mașină.

- Înțeleg, replică el. Continuați.

Domnișoara Lemon continuă:

- A rămas văduvă acum patru ani. Nu are copii. Am reușit să îi fac rost de un apartament cu o chirie decentă (sigur că domnișoara Lemon ar reuși să facă aproape imposibilul). Se descurcă bine, deși nu mai stă cu banii așa de bine ca înainte. Dar nu are pretenții prea mari și, dacă e precaută, poate să trăiască destul de confortabil. Făcu o pauză și apoi continuă: Adevărul este însă că se simțea singură. Nu mai locuise la Londra, așa că nu avea vechi prieteni, dar avea mult timp liber. Mă rog, acum vreo șase luni mi-a spus că ar vrea să lucreze undeva.

- Să lucreze?

- Cred că se numește administrator sau inten-
dent într-un cămin de studenți. E proprietatea
unei grecoaice și voia să îl administreze cineva,
să aibă grijă de servirea meselor și ca lucrurile să
meargă bine. Este o casă tradițională și spațioasă
pe strada Hickory, dacă știți unde este.

Poirot nu știa.

- Cândva a fost un cartier bun și casele sunt
bine construite. Sora mea urma să stea în condiții
bune, să aibă un dormitor și o sufragerie ale ei, cu
o baie mică și o bucătărie.

Domnișoara Lemon se opri din nou. Poirot mor-
măi încurajator. Până aici nu părea o poveste tragică.

- Eu nu eram prea convinsă, dar sora mea
avea argumente puternice. Nu este felul ei să stea
degeaba toată ziua, este o femeie practică și se pri-
cepe să administreze lucruri. Sigur că nu se gândea
să câștige bani din asta. Era o slujbă cu un salariu
bunicel, deși ea nu avea nevoie de bani, și nu era o
muncă solicitantă fizic. Mereu a simpatizat și s-a
înțeles bine cu tineretul și, pentru că a locuit atât
timp în Orient, înțelege diferențele rasiale și
sensibilitățile oamenilor. Studenții care stau acolo
sunt de toate felurile, majoritatea englezi, dar unii
sunt și de culoare, cred.

- Sigur că da, zise Hercule Poirot.

- Jumătate dintre asistentele spitalelor din ziua
de azi par să fie de culoare în zilele noastre, adăugă

domnișoara Lemon șovăielnic, și am înțeles că sunt
mai agreabile și mai atente decât englezoaicele. Dar
nu asta contează. Am discutat despre asta și până
la urmă sora mea s-a mutat acolo. Nici uneia dintre
noi nu i-a plăcut proprietara, doamna Nicoletis, o
femeie cu un temperament ciudat, uneori fermecă-
toare, dar alteori, o spun cu regret, exact pe dos.
E zgârcită și fără simț practic, dar, dacă ar fi fost o
femeie foarte competentă, nu ar mai fi avut nevoie
de cineva care să o ajute. Sora mea nu este genul
care să își facă griji din cauza crizelor de nervi și a
capriciilor celor din jur. Poate face față oricui și nu
se lasă impresionată de prostii.

Poirot dădu din cap. Găsea o oarecare asemă-
nare între domnișoara Lemon și această poveste
despre firea surorii ei. Era o variantă a secretarei
lui, desigur, una mai îmblânzită de căsnicie și de
viața la Singapore, dar cu același caracter puternic.

- Deci sora dumneavoastră a acceptat slujba?
întrebă el.

- Da, s-a mutat pe strada Hickory la numărul
26 acum șase luni. În general, îi convine munca ei
acolo și i se pare interesantă.

Hercule Poirot ascultă în continuare. Până aici
aventurile surorii domnișoarei Lemon fuseseră
dezamăgitor de nepalpitante.

- Dar, de ceva timp încoace, este foarte îngrijo-
rată... foarte îngrijorată.

- De ce?

- Vedeți dumneavoastră, domnule Poirot, nu îi place ce se întâmplă acolo.

- Este un cămin mixt? Întrebă Poirot cu delicatețe.

- Vai de mine, domnule Poirot, nu asta voiam să spun! Te-ai aștepta la astfel de probleme, ești pregătit pentru ele. Nu, vedeți dumneavoastră, tot dispar lucruri.

- Dispar?

- Da. Și niște lucruri tare ciudate... toate într-un fel bizar.

- Când spuneți că au dispărut lucruri, vreți să spuneți că au fost furate?

- Da.

- A fost anunțată poliția?

- Nu, încă nu. Sora mea speră să nu fie nevoie. Îi sunt dragi acești tineri, unii dintre ei, și ar prefera să lămurească ea însăși lucrurile.

- Da, replică Poirot gânditor, pot înțelege asta. Dar asta nu explică neliniștea dumneavoastră, care este, bănuiesc, o reacție la neliniștea surorii, dacă îmi permiteți să o spun.

- Nu-mi place situația, domnule Poirot, nu-mi place deloc. Nu pot scăpa de sentimentul că acolo se întâmplă ceva ce nu înțeleg. Nici o explicație obișnuită nu pare să lămurească faptele și nu îmi dau seama ce altă explicație s-ar putea găsi.

Poirot dădu din cap înțelegător. Călcâiul lui Ahile pentru domnișoara Lemon fusese întotdeauna imaginația, mai precis lipsa ei desăvârșită. La aspectele practice, era imbatabilă. Când venea vorba de imaginație, era depășită. Nu avea chiar viziunea oamenilor lui Cortés când au atins capătul culoarului Darién¹.

- Nu cumva lipsesc obiecte neînsemnate? Poate este vorba despre un cleptoman?

- Nu cred. Am citit despre asta în *Enciclopedia Britannica* și într-o lucrare științifică, răspunse sârguincioasa domnișoară Lemon. Dar nu sunt convinsă.

Hercule Poirot tăcu timp de câteva clipe. Avea el oare de gând să se implice în problemele surorii domnișoarei Lemon și în patimile și nedreptățile dintr-un cămin poliglot? Dar era foarte enervant și un mare inconvenient ca domnișoara Lemon să facă greșeli de dactilografie. Își spuse că, dacă urma să se amestece, acela ar fi motivul. Nu recunosc nici măcar față de el însuși că în ultimul timp se cam plictisea și că tocmai nota aceasta de trivialitate a poveștii îl atrăgea.

¹ Hernán Cortés, conchistador care a cucerit Mexicul. Darién este o provincie din Panama. Autoarea perpetuează o confuzie din poemul lui John Keats, *On first looking into Chapman's Homer*, unde i se atribuie lui Cortés descoperirea Oceanului Pacific, realizată în realitate de Vasco Núñez de Balboa în 1513, prin trecerea istmului Panama. (n.red.)

- Pătrunjel ce se afundă în unt într-o zi călduroasă, murmură el ca pentru sine.

- Pătrunjel? Unt? întrebă speriată domnișoara Lemon.

- Un citat dintr-un clasic de-al dumneavoastră, explică el. Sunt sigur că știți despre *Aventurile*, ca să nu mai spunem de *Întoarcerea lui Sherlock Holmes*.

- Vă referiți la societățile acelea de pe strada Baker, replică domnișoara Lemon. Oameni în toată firea care se prostesc! Dar așa sunt bărbații. De exemplu, machetele de căi ferate cu care se tot joacă. Nu pot spune că am avut timp să citesc vreuna dintre acele povestiri. Când am timp de citit, și asta nu se întâmplă des, prefer o carte educativă.

Poirot dădu din cap cu eleganță.

- Ce ați spune, domnișoară Lemon, dacă ați invita-o pe sora dumneavoastră la un ceai răcoritor de după-masă, eventual? Poate că aș putea să îi fiu de ajutor.

- Sunteți foarte amabil, domnule Poirot, foarte amabil. Sora mea este mereu disponibilă după-amiaza.

- Atunci rămâne pe mâine, dacă reușiți să aranjați?

Și credinciosul George primi instrucțiuni să pregătească o masă cu biscuiți cu unt din belșug, sandviciuri simetrice și alte gustări potrivite pentru un ceai generos de după-masă în stil englezesc.

CAPITOLUL II

Sora domnișoarei Lemon se numea doamna Hubbard și semăna izbitor cu aceasta. Avea pielea mai deschisă la culoare, era mai corpulentă, avea părul aranjat într-un mod mai frivol și era mai puțin ageră, dar ochii care nu se potriveau cu aerul amabil și reținut erau aceiași ochi șireți ca ai domnișoarei Lemon.

- Sunteți foarte amabil, domnule Poirot, spuse doamna Hubbard. Foarte amabil. Ceaiul a fost delicios. Sigur am mâncat mai mult decât ar fi trebuit, dar poate încă un sandvici și un ceai? Bine, jumătate de ceașcă.

- Mai întâi gustările și apoi trecem la lucrurile mai serioase, spuse Poirot, după care zâmbi și își răsuci mustățile.

Doamna Hubbard replică:

- Știți, sunteți exact așa cum îmi imaginam din descrierile lui Felicity.

După ce realizează uimit că Felicity este numele de botez al domnișoarei Lemon, Poirot răspunse

că nici nu se aștepta la altceva, dată fiind eficiența domnișoarei Lemon.

- Felicity nu se atașează prea mult de oameni, spre deosebire de mine. De aceea sunt atât de îngrijorată, spuse doamna Hubbard luând, fără să-și dea seama, al doilea sandvici.

- Îmi puteți explica mai exact ce vă neliniștește?

- Sigur că da. Ar fi normal să se fure bani, sume mici ici și colo. Și dacă erau bijuterii, și asta ar fi fost simplu, adică nu vreau să spun simplu, dimpotrivă, dar s-ar potrivi cu cleptomania și lipsa de onestitate. Dar am să vă citesc o listă cu lucruri care au dispărut, mi le-am notat pe o foaie de hârtie.

Doamna Hubbard își deschise geanta și scoase un carnetel.

Pantof de seară (unul dintr-o pereche)

Brățară (nevaloroasă)

Inel cu diamant (găsit în farfuria de supă)

Pudră

Ruj

Stetoscop

Cercei

Brichetă

Pantaloni din flanelă (vechi)

Becuri

Cutie cu bomboane de ciocolată

Eșarfă de mătase (găsită tăiată în bucățele)

Rucsac (la fel)

Acid boric

Săruri de baie

Carte de bucate

Hercule Poirot inspiră adânc.

- Remarcabil, afirmă el, și foarte... foarte fascinant.

Era vrăjit. Își plimba privirea de la expresia de severă dezaprobare a domnișoarei Lemon la chipul mai amabil și neliniștit al doamnei Hubbard.

- Vă felicit, îi spuse acesteia din urmă.

Femeia păru speriată.

- Dar pentru ce, domnule Poirot?

- Vă felicit că aveți o problemă atât de unică și de frumoasă.

- Ei bine, poate dumneavoastră înțelegeți ceva din asta, domnule Poirot, dar...

- Nu este deloc de înțeles. Îmi amintește de un joc pe care niște prieteni mai tineri m-au convins să îl joc de Crăciun. Se numea „Doamna cu trei coarne“, din câte am înțeles. Fiecare persoană rostea următoarea frază: „Am fost la Paris și am cumpărat...“ și adăuga ceva. Următoarea persoană repeta asta și adăuga încă un obiect, iar scopul jocului era memorarea articolelor enumerate în ordinea corectă. Unele dintre ele, pot spune, erau destul de ridicole și de monstruoase. Un calup de